

rijume zašto je neko predložen za nosioca funkcije. U Holandiji program obuke traje od godinu i po do četiri, u zavisnosti od prethodnog iskustva. Na taj način se dobija potreban broj ljudi za pravosuđe u toj godini. Najvažnije je da se u ovom slučaju ne bi postavljalo pitanje zašto je neko izabran, a neko drugi nije jer je kroz sistem selekcije i obuke i testiranja svima u međuvremenu postalo jasno zašto je neko predložen, odnosno nije za nosioca pravosudne funkcije.

Jedna od osnovnih zamerki brojnih stručnih udruženja i nevladinih organizacija je da se ustavnim reformama stvaraju uslovi za politički uticaj izvršne vlasti, odnosno da će kroz selekciju biti ostvaren politički uticaj na izbor nosilaca pravosudnih funkcija. Šta vi kažete na to?

To nije tačno. Činjenica je da pojedinci iznose stvari koje su poluistine, ali i laži. Na primer, poluistina je da tri člana Upravnog odbora Pravosudne akademije imenuje Vlada Srbije jer to je tačno, ali se ne govori da UO ima devet članova. Ne govori se da preostalih šest članova imenuju VSS i DVT, odnosno četiri članova VSS, od koja su dva imenovana na predlog sudijskih udruženja, dok DVT imenuje dva, od kojih je jedan imenovan na predlog tužilačkog udruženja. Od ta tri člana koja imenuje Vlada Srbije, jedan je iz reda zaposlenih na Akademiji, drugi je državni sekretar i treći pravnik. Suština je da je šest članova iz reda sudija i tužilaca, tako da, na primer, direktor Akademije može biti izabran samo dvotrećinski od punog sastava.

Kada pojedini govore da će po pitanju izbora budućih nosilaca pravosudne funkcije "na vratima stajati predstavnici izvršne vlasti", to je vredanje članova UO iz reda sudija i tužilaca, ali i članova Programskog saveta, kao najbitnijeg tela za ostvarivanje programa, a u čijem sastavu je 11 tužilaca i sudija, po jedan predstavnik iz komore belež-

nika i izvršitelja, zatim jedan predstavnik polaznika početne obuke i jedan predstavnik sudske i tužilačke administracije. U svakom slučaju, najviše je članova iz najviših pravosudnih organa Srbije, tako da su takve zamerke uvredljive.

Jedna od zamerki je i neravnomeran položaj onih koji su prošli, odnosno nisu prošli obuku na Pravosudnoj akademiji.

Kroz ustavne amandmane to bi se u potpunost otklonilo. Ne može se sve definisati Ustavom, ali to se može dodatno razraditi nizom zakona, kao što su Zakon o Pravosudnoj akademiji, Zakon o Visokom savetu sudstva, Zakon o sudijama i Zakon o tužiocima. Svakako ne možemo pred Venecijansku komisiju izaći bez jasno i merljivo uspostavljenih kriterijuma koji se dobijaju kroz program posebne obuke. To se pokazalo kao najbolje rešenje, koje nije savršeno, ali u ovom trenutku najbolje. Sa druge strane, ni Venecijanska komisija ne bi dozvolila da se sistem završi, zato će program posebne obuke obuhvatiti veću grupu. U skladu s tim, Akademija radi na jačanju svojih organizacionih, prostornih i finansijskih kapaciteta. Uostalom, to je jedan od polaznih zahteva u prelaznim kriterijumima EU. To obuhvata uspostavljanje jasnih i merljivih kriterijuma izbora, zatim da se selekcija obavlja kroz Akademiju, i treći uslov je da se Akademija kadrovski i prostorno pojača.

Verujete li da je moguća depolitizacija pravosuđa ovim usmenim promenama?

To je proces. Smatram da je nezavisnost nešto čemu se teži i što se neguje. Postoje četiri stuba na kojima se zasniva nezavisnost – stručnost, efikasnost, integritet i dostojnost. Bez toga ne može da se govori o nezavisnosti. Kada ste stručni i efikasni, a imate određeni integritet i dostojno obavljate svoj posao, onda obezbeđujete svoju, ali i nezavisnost profesije. **EA** I. A.

Nepodnošljiva lakoća tvitovanja

Piše: Nadežda Gaće, glavna urednica

Pisala sam, ne tako davno, kako lako i nadam se samo nepromišljeno vredamo ljude koje ne poznajemo, prepričavamo događaje koji se nisu desili, proglašavamo nemoralnim lepe žene i lopovima sve uspešne. A o političarima raznih "pouzdanih" informacija ima "na kub". Od lanca kafana porodice Predsednika, do raznih lopovskih i seksualnih afera svih iole poznatijih političara. Ne kažem da je sve to nemoguće, pogotovo kada vidim političare kako se žustro svađaju javno, a onda posle emisije prijateljski poslovno ćaskaju. Ali je mnogo sočnih vesti posle provere postalo glupa laž. No, sve to što izgovaramo po slavama i kaficima deluje naivno prema sajber-ogovaranju i lakoći nabacivanja blata po ljudima na društvenim mrežama. "Rekao je brat prijatelja sestrinog bivšeg muža, odnosno ne baš brat nego njegov poznanik iz kladionice, koga je doduše sreo samo jednom...", i onda takva vest pravo na Twitter ili neku drugu društvenu mrežu. Priznajem – desi se i pouzdana i važna informacija koja prostruji društvenim mrežama, ali treba biti ekspert, pa izdvojiti to iz čuda od stavova, informacija, laži, tračeva...

A baška sajber prijateljstva. Pogledam – 834 prijatelja, a onaj drugi 2.311. Tek poneki skromni ima tek nešto više od 80, a veliki majstori društvenih mreža raportiraju hiljade, pa i desetine hiljada prijatelja. Bože me sačuvaj! Da ne pomnjam sada, pogledajte sami, koliko je lidera lista koje su se takmičile za Beograd dobilo manje glasova nego što ima prijatelja na Fejsu! Daj, izmislite neku drugu reč za sajber-prijatelje jer su pravi prijatelji dragocenost, a ovi neka merka jedinica penetracije sopstvenih misli u sajber-komunu.

U većini razvijenih zemlja društvene mreže se tretiraju kao najnepouzdaniji medijski prostor. I teško se javno citiraju, zapravo citiraju se tek posle provere. Istraživanja kažu da se društvenim mrežama na Balkanu veruje. Ja mogu da razumem ljude koji kažu ništa ne verujem medijima ili koji smatraju da su novine oglasne table, ali da vide Twitter kao pouzdaniji – ne mogu da razumem. Primera zloupotreba ili najstrašnijih tračeva je napretak. Ali kada se veruje mrežama onda su one idealne kada dođe vreme izbora.

Intenzivno oslanjanje na PR i marketing u političkoj borbi dovelo je do ozbiljne brige političkih stranaka kako da pakuju svoje poruke da bi ih učinile razumljivijim i dostupnijim i manje zainteresovanim biračima. Ali, mogućnost blačenja protivnika po društvenim mrežama izgleda je i vrlo privlačna i strašno jeftina, pa je malo ko od aktera političkih utakmica odoleo tom iskušenju. Ipak, ne ide mi nikako u glavu što su se opozicionari, čak sa istih lista ili dojučerašnji koalicioni partneri, blatili po Twitteru i FB-u, kao da ne razumeju da je to direktno nanošenje štete sebi i kao da im nije jasno da nijedan protivnik ne bi odelo da pojača vidljivost tih sajber-svađa, kao što ne razumem zašto je ubedljivi pobednik beogradskih izbora puštao neke uvredljive spustove na društvenim mrežama kada je bilo očigledno da imaju ogromnu prednost. I jedni i drugi su naneli sebi mnogo više dugoročne štete nego kratkoročne koristi. **EA**

FOTO: ĐURAD ŠIMIC